

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5887/2024
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 16/24 од 15.01.2024. године, у седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 16/24 од 15.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 16/24 од 15.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1230/22 од 29.03.2023. године, ставом првим изреке, одржано је у целости на снази решење о платном налогу Основног суда у Врању Пл 141/22 од 27.04.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 25.310,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 16/24 од 15.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу којим се одржава на снази решење о издавању платног налога Пл 141/22 од 27.04.2022. године за износ главног дуга за пружене адвокатске услуге по рачуну ../2021 од 21.06.2021. године од 7.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате и за трошкове издавања платног налога од 11.810,00 динара и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је укинута решење о издавању платног налога Пл 141/22 од 27.04.2022. године за износ главног дуга од 15.300,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате и у том делу одбијен захтев тужиоца као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права. Правноснажном пресудом делимично је одбијен тужбени захтев на име накнаде за пружене адвокатске услуге по рачуну број ../2021 од 21.06.2021. године. Одлука о неоснованости тужбеног захтева у побијаном делу донета је уз примену одредаба материјалног права, које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, с обзиром да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком појединачном предмету.

Сходно изнетом, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате дуга поднета је 26.04.2022. године. Вредност предмета спора је је 22.800,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради се о имовинскоправном спору у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП, па ревизија није дозвољена.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука делимично преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**